

nisteriet er foreslaaet, at der allerede nu af Reservecapitalen skal anvendes 3000 Rd. til at paabegynde Dannelsen af en Pensjonsfond for det ikke kongeligt ansatte Personale. Udvalget har i det Hele antaget, at Reservecapitalen, som allerede er stærkt bebyrdet, dog ikke vil være istand til for det Første at bære denne Udgift. Der har ogsaa reist sig Stemmer i Udvalget for, at det ialfsald vilde være meget tvivlsomt, om det overhovedet var rigtigt at gaae ind paa Pensionering af det ved Theatret ansatte Personale, og om det ikke snarere var rigtigt at lønne det saa høit, som det behøvedes for til hver Tid at erholde de fornødne Kræfter, men derved ikke give det den mere faste Charakter, som det ved at pensioneres vil erholde.

Kirke- og Underviisningsministeren: Den ærede Ordfører har saa tilstrækkeligt og fuldstændigt udtalt, hvad der kunde være at sige med Hensyn til de foreliggende Forslag, at jeg ikke behøver væsentlig nærmere at gaae ind paa dem. Hvad det sidste angaaer, kan jeg ikke Andet end med ham være enig i, at det under alle Omstændigheder ikke kan være paatrængende, at der just i det paafølgende Finantsaar virkes til Begyndelsen af et særligt Pensjonsfond ved selve Theatret; Spørgsmaalets Realitet kan saaledes en anden Gang komme for.

Med Hensyn til det under Nr. 5 stillede Forslag kan jeg ikke Andet end glæde mig over, at det ærede Udvalg er gaaet ind paa det, saaledes som det er kommet fra Ministeriets Side.

I Anledning af det Vædringsforslag, som omhandler Samlingen for Sculpturarbejder, har den ærede Ordfører antydet, hvorom Spørgsmaalet dreier sig; jeg troer imidlertid, at det maatte, for at give dette Punkt sin fulde Sandhed, kunde tilføies, at dette Forslag fra Ministeriets Side væsentlig har en personlig Charakter (Hør! hør!). Det kan nemlig ikke negtes, at hvad der i en overordentlig høj Grad taler for, at det ærede Thing gaaer ind paa Ministeriets Forslag, er netop Hensynet til den Personlighed, der staar i Spidsen for denne Samling; det er

fra hans Side saa indtrængende udtalt som et af hans højeste Ønsker, at det maatte forundes ham endnu i sine sidste Dage at afslutte den hele Række af Samlinger, som allerede ere tilstede, og hvoraf kun denne staaer tilbage, for at kunne bringe det saa vidt, at Publikum kan erholde Adgang til den Nydelse og Belæring, som saadanne Samlinger give; han har frygtet for, at dette blev umuligt, saafremt dette forholdsviis ikke store Besløb ikke blev bevilget, og det forekommer mig, at det ærede Thing ved at yde denne Hjælp ikke blot viser en Anerkendelse af denne Mand's fra alle Sider anerkendte utrættelige Virksomhed for disse Samlinger, men ogsaa — derom er jeg overbevist — bevilger en Udgift, som vist sjældent bliver anvendt med større Indsigt og med mere overraskende Resultater end netop i hans Hænder.

Winther: Efter den Stemning, der synes at være her i Thinget, behøver man vist ikke at anbefale dette Forslag med megen Udforlighed. Jeg troer, at der foruden det personlige Hensyn, som her er blevet gjort gjældende, og som jeg for min Part anerkender i dette Tilfælde at burde have en særdeles Betydning, ogsaa er den Omstændighed tilstede, at dersom vi ikke nu anvende dette Besløb, saa kan man maatte ansee det, der tidligere er anvendt i den Retning, for mindre hensigtsmæssigt udgivet, idet Samlingen saaledes vil mangle den Fuldstændighed, som skulde give den sin fulde Værdi, og jeg troer derfor ogsaa af dette pecuniære Hensyn, at det vilde være rigtigt at vedtage det Forslag, som den ærede Minister er fremkommet med, og altsaa stemme imod Udvalgets Mindretals.

Zable: Maa jeg ikke benytte denne Leilighed til at rette et lille Spørgsmaal til den høitærede Cultusminister. Det er en Kjendsgjerning, at der ikke saa sjældent ved Kirkereparationer paa Landet omgaaes temmelig usforvarligt med Sculpturarbejder, der ikke antages at have nogen Værdi, idet de stedlige Autoriteter ikke ere istand til at kunne bedømme det. Jeg troer, at der eksisterer et Re-